

A könnyed tájidézés egynémely kárpát-ukrajnai festőnél a *népmesék* ábrándalakjainak megörökítésével is párosul. Fedir Fedorovics *Manajlo* „Bátor Iván” című képén, Anton Olekszijovics *Sepa* „Népünnepély”-én tűnnek fel a régi hegyiakók képzeletének muzsikjai, bojárjai talán a legdíszesebben. E meseképek azonban az előbb említett tájábrázolásoknál valamivel többet is adnak: népiesen tiszta vonal- és színviláguk a gerendákból rótt hegyi házacskák hajdan volt lakóinak álmaidról közvetítenek folklorisztikus értékű üzenetet.

E kettős témavilág különösen azok számára válik igazán érdekessé, akik látják a budapesti Műcsarnokban bemutatott jubileumi szovjet kiállítást, amely a hatalmas ország legfrissebb keletű és legrangosabb képzőművészeti munkáit tárta a magyar közönség elé. Az akkor szerzett ismeretek birtokában akár személyes példák hatására is hivatkozhatunk. Elmondhatjuk, hogy miképp idéződik fel egy-egy Vásárhelyen látott élesebb színvillanásban a nagy déli mester, *Szárján* művészete, s hogy miképp tartanak rokonságot a szintén „déli” A. M. *Gorandze* rézlapjaival a Tornyai Múzeumban bemutatkozott néhány szobrász, Michajlo Omeljánovics *Popovics*, Larissza Olekszandrivna *Brodvij* és Iván Vaszilyovics *Brodvij* szintén domborítókalapáccsal elkészített munka.

Attila Jánosovics *Duncsák* üvegekészítményeiről szólva meg hirtelen északra kell kalandoznunk. Ismereteink szerint a Balti-tenger partjain — különösképp Lettországon — élnek a hasonló szellemben és hasonló leleményességgel dolgozó üveg-szobrászok. Ez utóbbi művész négy kis munkájának egyike egyébként igen otthonosan érezhette magát Hódmezővásárhelyen, a fazekasok városában. Miskakancsót formázott ez az „északias” technikával de — kivételesen — nagyon is alföldi szívvel megformált üveg. Zöld Miskakancsót, átlátszó bajusszal, komikusan zord tekintettel. Feltehető, hogy a tárlat több vendége is szívesen üritett volna belőle a szárnyát erőteljesen bontogató új művészbarátságra.

AKÁCZ LÁSZLÓ

GLÜCK GAVRILO: ROMÁN NŐ NÉPVISELETBEN